

Sygn. akt (...) AUa 365/14

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 27 stycznia 2015 r.

Sąd Apelacyjny w Łodzi, (...) Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący: SSA Dorota Rzeźniowiecka (spr.)

Sędziowie: SA Jolanta Wolska

SA Beata Michalska

Protokolant: st. sekr. sąd. Kamila Tomasik

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 27 stycznia 2015 r. w Ł.

sprawy **J. C.**

przeciwko **Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W.**

o wysokość emerytury

na skutek apelacji wnioskodawczyni

od wyroku Sądu Okręgowego w Płocku

z dnia 20 grudnia 2013 r., sygn. akt: VI U 1938/13,

oddala apelację.

Sygn. akt: (...) AUa 365/14

UZASADNIENIE

J. C. wniosła odwołanie od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W. z dnia 18.04.2013r. o przeliczeniu emerytury. W odwołaniu wniosła o to, aby do wysokości podstawy wymiaru emerytury przyjęte zostały wynagrodzenia z lat 1966 - 1975r., w których pracowała w pełnym wymiarze czasu pracy. Podniosła nadto, że wskaźnik wysokości podstawy wymiaru uległ zmniejszeniu z 87,50 % ustalonego decyzją z dnia 31.01.2002r. do 65,62% w chwili przejścia na emeryturę, co ma negatywny wpływ na wysokość jej emerytury. W kolejnych pismach procesowych domagała się przeliczenia emerytury z zastosowaniem wwpw 87,50% jako nabytym przy przejściu na rentę.

W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy wniósł o jego oddalenie w całości wskazując, że w zaskarżonej decyzji przeliczył jedynie staż ubezpieczeniowy wnioskodawczyni nie ustalając na nowo podstawy wymiaru emerytury, gdyż do ustalenia wskaźnika wysokości podstawy wymiaru emerytury nie można przyjąć wynagrodzenia z lat przypadających wcześniej niż 20 lat przed rokiem złożenia wniosku o emeryturę lub przyznania tego świadczenia. Podał, iż wwpw przyjęty do wyliczenia emerytury był niższy niż wwpw renty, ale zastosowanie aktualnie obowiązującej kwoty bazowej spowodowało, że świadczenie wyliczone w ten sposób było wyższe od pobieranego poprzednio.

Zaskarżonym wyrokiem z 20 grudnia 2013 r. Sąd Okręgowy

w P. Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych zmienił zaskarżoną decyzję w ten sposób, że przeliczył J. C. emeryturę od dnia 1 kwietnia 2013r. poprzez wyliczenie świadczenia przy przyjęciu do obliczenia podstawy wymiaru wynagrodzeń z 20 lat kalendarzowych z całego okresu podlegania ubezpieczeniu (wskazanych w zaskarżonym wyroku z wysokością kwoty wynagrodzeń za poszczególne lata) ze wskaźnikiem wysokości podstawy wymiaru emerytury w wysokości 72,72% oraz oddalił odwołanie w pozostałym zakresie.

Powyższe orzeczenie poprzedziły następujące ustalenia faktyczne:

J. C., ur. (...), od 23.10.1983r. pobierała rentę inwalidzką. Podstawę jej wymiaru stanowił przeciętny miesięczny zarobek z 12 miesięcy tj. od 01.05.1982r. do 30.04.1983r. Wskaźnik wysokości podstawy wymiaru świadczenia po ubruttowaniu wyniósł 87,50%

Decyzją z dnia 14.02.2003r., znak E (...) Zakład Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W. przyznał J. C. emeryturę od (...). Wysokość emerytury została ustalona w oparciu 53 ust. 1 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych. Podstawę wymiaru świadczenia wyliczono w oparciu o wynagrodzenie odwołującej z lat 1966-1976, 1982, 1988-1990, 1996-1999, 2001. Wskaźnik wysokości podstawy wymiaru świadczenia wyniósł 65,23%. Podstawa wymiaru obliczona przez pomnożenie wskaźnika wysokości podstawy wymiaru 65,23% przez kwotę bazową 1.775,89 zł wyniosła 1.158,41 zł. Do ustalenia wysokości emerytury uwzględniono 28 lat 2 miesiące okresów składkowych i 7 miesięcy okresów nieskładkowych. Obliczone w ten sposób świadczenie wyniosło 855,17 zł i było wyższe od pobieranej wcześniej renty, której wysokość wynosiła ostatnio 704,97zł. Podstawa wymiaru renty po podwyższeniu wskaźnikiem waloryzacji wynosiła od 01.06.2002r. – 1111,94 zł. Decyzją z dnia 14.03.2003r. przeliczoną emeryturę przyjmując do podstawy wymiaru świadczenia wynagrodzenie za 2002r. zamiast wynagrodzenia za 2001r., co skutkowało podwyższeniem wwpw do 65,62%

W dniu 09.04.2013r. J. C. złożyła w organie rentowym wniosek o przeliczenie emerytury w oparciu o zarobki z lat 1967-1976, przy uwzględnieniu wwpw 87,50% ustalonego dla renty inwalidzkiej. Decyzją z dnia 18.04.2013r., znak (...) organ rentowy przeliczył emeryturę poprzez doliczenie stażu pracy przy zastosowaniu wwpw wynoszącego 65,62% oraz kwoty bazowej 1.775,89. Do ustalenia wysokości emerytury uwzględniono 32 lata 5 miesięcy okresów składkowych i 7 miesięcy okresów nieskładkowych. Wysokość ustalonego w oparciu o art. 53 ust. 1 ustawy o emeryturach i rentach z FUS świadczenia wyniosła, po waloryzacjach, 1.384,18 zł

W okresie od 01.04.1977r. do 22.10.1983r. J. C. była zatrudniona w Gminnej Spółdzielni (...) w M. na stanowisku początkowo starszego inwentaryzatora, a następnie starszego referenta zatrudnienia i płac. Zgodnie z umową o pracę jej wynagrodzenie zasadnicze wynosiło 2.500,00 zł, od dnia 01.08.1977r. zostało podwyższone do kwoty 2.800,00 zł, od 01.01.1979r. - do kwoty 3.100,00 zł. Pismem z dnia 16.07.1979r. przyznano odwołującej nagrodę w kwocie 400,00 zł. Z tytułu powyższego zatrudnienia odwołująca się w 1977r. osiągnęła wynagrodzenie w kwocie 24.000,00 zł, za 1978 r. - w kwocie 33.600,00 zł, za 1979 r. w kwocie 37.600,00 zł.

Istnieje możliwość korzystniejszego ustalenia wysokości emerytury niż przyjęta przez ZUS w decyzji z dnia 14.02.2003r. Wskaźnik wysokości podstawy wymiaru emerytury odwołującej się wyliczony z wynagrodzeń z następujących 20 lat kalendarzowych wybranych z całego okresu ubezpieczenia: 1966 – 1977, 1979-1982, 1988-1991 wynosi 72,72%. Świadczenie emerytalne wyliczone przy uwzględnieniu tego wskaźnika wg art. 53 ustawy z dnia 17.12.1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych wynosi po waloryzacjach 1.460,41 zł i jest wyższe od ustalonego przez organ rentowy w zaskarżonej decyzji o 76,23 zł.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie ww. dokumentów znajdujących się w aktach niniejszej sprawy, w tym w aktach rentowych odwołującej się oraz aktach osobowych. Nie były kwestionowane przez żadną ze stron postępowania, a Sąd z urzędu nie znalazł podstaw do by odmówić im wiarygodności i mocy dowodowej. Postawę ustaleń stanowiła również opinia biegłej z zakresu rachunkowości i księgowości E. D..

W ocenie Sądu opinia biegłej jest jasna, spójna, zawiera kompleksową odpowiedź na zadane przez Sąd pytania. Podstawę wyliczeń biegłej stanowiły dokumenty znajdujące się zarówno w aktach rentowych odwołującej się, jak i

w aktach osobowych odwołującej się. I tak wynagrodzenie będące podstawą wymiaru składek biegła wyliczyła na podstawie:

- za okres od 06.04.1966r. do 31.03.1977r. – wpisów w legitymacji ubezpieczeniowej,
- za okres od 01.01.1980r. do 22.10.1983r. – zaświadczenia o zatrudnieniu i wynagrodzeniu Rp-7 wystawionego przez Spółdzielnię Handlowo Usługową w M. w dniu 07.08.2012r.,
- za okres od 16.11.1987r. do 16.12.1991r. - zaświadczenia o zatrudnieniu i wynagrodzeniu Rp-7 wystawionego przez Gminną Spółdzielnię (...) w M. dnia. 18.12.2000r.,
- za okres od 02.11.1995r. do 27.01.2003r. - zaświadczenia o zatrudnieniu i wynagrodzeniu Rp-7 wystawionego przez Zakład Produkcji (...) dnia (...). i zaświadczenia o zatrudnieniu i wynagrodzeniu Rp-7 z dnia 10.03.2003r.

Wynagrodzenie uzyskiwane przez odwołującą się w okresie zatrudnienia od 01.04.1977r. do 31.12.1979r. w GS (...) zostało wyliczone przez biegłą w oparciu o akta osobowe odwołującej załączone do akt niniejszej sprawy.

Podkreślić należy, że opinia biegłej nie została zakwestionowana przez organ rentowy, a także – w zakresie wyliczeń rachunkowych – nie została zakwestionowana przez odwołującą się. Odwołująca, ustosunkowując się do opinii, domagała się przeliczenia emerytury w oparciu o wppw 87,50% ustalony dla renty wcześniej przez nią pobieranej.

Przechodząc do rozważań prawnych Sąd Okręgowy powołał treść art. 21 ust. 1 ustawy o emerytach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, zgodnie z którym podstawę wymiaru emerytury dla osoby, która wcześniej miała ustalone prawo do renty z tytułu niezdolności do pracy, stanowi:

- 1) podstawa wymiaru renty - w wysokości uwzględniającej rewaloryzację oraz wszystkie kolejne waloryzacje przypadające w okresie następującym po ustaleniu prawa do renty, z zastrzeżeniem art. 15 ust. 5, albo
- 2) podstawa wymiaru ustalona na nowo w myśl art. 15.

Przepis art. 21 ust. 1 ustawy o emeryturach i rentach określa dwa warianty ustalania podstawy wymiaru emerytury dla osoby, która wcześniej miała ustalone prawo do renty z tytułu niezdolności do pracy. Podstawę tę może stanowić podstawa wymiaru renty - w wysokości uwzględniającej rewaloryzację oraz wszystkie kolejne waloryzacje przypadające w okresie następującym po ustaleniu prawa do renty (pkt 1) albo podstawa wymiaru ustalona na nowo w myśl art. 15 (pkt 2) . Wybór tego drugiego wariantu powoduje, że podstawę wymiaru emerytury dla osoby, która wcześniej pobierała rentę z tytułu niezdolności do pracy, można dla (będącej nowym świadczeniem) emerytury ustalić na nowo i z uwzględnieniem kwoty bazowej obowiązującej w dacie złożenia wniosku o emeryturę. Zastosowanie nowej kwoty bazowej sprawia, że tak obliczona emerytura jest z reguły korzystniejsza od emerytury, której podstawę wymiaru stanowi podstawa wymiaru renty.

Stosownie do treści art. 111 ust. 1 powołanej ustawy wysokość emerytury lub renty oblicza się ponownie, z zastrzeżeniem ust. 2 i 3, od podstawy wymiaru ustalonej w myśl art. 15, jeżeli do jej obliczenia wskazano podstawę wymiaru składki na ubezpieczenie społeczne lub ubezpieczenia emerytalne i rentowe na podstawie przepisów prawa polskiego:

- 1) z liczby kolejnych lat kalendarzowych i w okresie wskazanym do ustalenia poprzedniej podstawy wymiaru świadczenia,
- 2) z kolejnych 10 lat kalendarzowych wybranych z 20 lat kalendarzowych, poprzedzających bezpośrednio rok kalendarzowy, w którym zgłoszono wniosek o przyznanie emerytury lub renty albo o ponowne ustalenie emerytury lub renty, z uwzględnieniem art. 176,

3) z 20 lat kalendarzowych wybranych z całego okresu podlegania ubezpieczeniu, przypadających przed rokiem zgłoszenia wniosku o ponowne ustalenie emerytury lub renty,

- a wskaźnik wysokości podstawy wymiaru jest wyższy od poprzednio obliczonego.

Jak wskazał Sąd Najwyższy w uchwale z dnia 05 kwietnia 2007r., I UZP 7/06 (OSNP 2007/17-18/2561) na podstawie art. 111 ust. 1 pkt 2 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (jednolity tekst: Dz. U. z 2004 r. Nr 39, poz. 353 ze zm.), w brzmieniu obowiązującym od 1 lipca 2004 r., emeryt pobierający wcześniej rentę z tytułu niezdolności do pracy nie ma prawa do ponownego obliczenia (przeliczenia) emerytury, z uwzględnieniem kwoty bazowej obowiązującej w dniu złożenia wniosku o emeryturę, według podstawy wymiaru składki na ubezpieczenie społeczne z 10 kolejnych lat kalendarzowych wybranych z 20 lat kalendarzowych, poprzedzających bezpośrednio rok kalendarzowy, w którym złożył wniosek o rentę. Podstawę wymiaru emerytury dla osoby, która wcześniej pobierała rentę z tytułu niezdolności do pracy, można ustalić na nowo (art. 21 ust. 1 pkt 2 ustawy) dla tego nowego świadczenia (emerytury), z uwzględnieniem kwoty bazowej obowiązującej w dacie złożenia wniosku o emeryturę, tylko przy zachowaniu zasad określonych w jej art. 15. Stosownie natomiast do treści art. 15 ust. 1 ustawy podstawę wymiaru emerytury i renty stanowi ustalona w sposób określony w ust. 4 i 5 przeciętna podstawa wymiaru składki na ubezpieczenia emerytalne i rentowe lub na ubezpieczenie społeczne na podstawie przepisów prawa polskiego w okresie kolejnych 10 lat kalendarzowych, wybranych przez zainteresowanego z ostatnich 20 lat kalendarzowych poprzedzających bezpośrednio rok, w którym zgłoszono wniosek o emeryturę lub rentę, z uwzględnieniem ust. 6 i art. 176. Oznacza to, że ustalana na nowo podstawa wymiaru emerytury dla osoby, która miała wcześniej ustalone prawo do renty z tytułu niezdolności do pracy, nie może zostać wyliczona z kolejnych 10 lat kalendarzowych wybranych przez zainteresowanego ubiegającego się o emeryturę, wykraczających poza ostatnie 20 lat kalendarzowych poprzedzających bezpośrednio rok, w którym zgłoszono wniosek o to nowe świadczenie. Ta sama zasada zachowana została w art. 111 ust. 1 pkt 2 ustawy o emeryturach i rentach w zakresie odnoszącym się do ponownego obliczenia wysokości wcześniej przyznanej i pobieranej emerytury. W rezultacie wskazany przepis nie zezwala na uwzględnienie w podstawie wymiaru ponownie obliczanej emerytury okresu poprzedzającego bezpośrednio rok kalendarzowy, w którym został złożony wniosek o rentę, jeżeli okres ten wykracza poza 20-lecie przypadające bezpośrednio przed złożeniem wniosku o emeryturę lub wniosku o ponowne obliczenie jej wysokości, i to niezależnie od tego, czy ustalenie podstawy wymiaru emerytury nastąpiło na podstawie pkt 1, czy też pkt 2 art. 21 ustawy.

W świetle regulacji zawartej w art. 111 ust. 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych do podstawy wymiaru emerytury wnioskodawczyni nie można przyjąć zarobków z lat 1966-1975, gdyż - z uwagi na przyznanie jej prawa do emerytury od 2003r. - ostatnie 20 lat, z których można przyjąć wynagrodzenie stanowiące podstawę wymiaru składki na ubezpieczenie społeczne, to lata 1983-2002. Najkorzystniejszym dla niej wariantem było przyjęcie do wyliczenia wysokości podstawy wymiaru emerytury wynagrodzenia z 20 lat kalendarzowych, wybranych z całego okresu podlegania ubezpieczeniu, na podstawie art. 15 ust. 6 ustawy.

Emerytura obliczona według wariantu wynikającego z art. 21 ust. 1 pkt 2 w związku z art. 15 ust. 6 ustawy - pomimo niższego wskaźnika wysokości podstawy wymiaru - była wyższa, a więc korzystniejsza dla odwołującej się, niż przy zastosowaniu wariantu określonego w art. 21 ust. 1 pkt 1 ustawy, gdyż przy ustalaniu wysokości wszystkich jej składników uwzględniono kwotę bazową obowiązującą w dacie przyznania prawa do emerytury. Ustalenie podstawy wymiaru świadczenia emerytalnego na nowo pozwoliło na obliczenie emerytury z kwotą bazową obowiązującą w dniu przyznania emerytury (1.775,89 zł) i - pomimo niższego wskaźnika wysokości podstawy wymiaru - było korzystniejsze niż przyjęcie do podstawy wymiaru tego świadczenia podstawy wymiaru renty z tytułu niezdolności do pracy z uwzględnieniem nowej kwoty bazowej jedynie do części socjalnej emerytury. Podstawa wymiaru emerytury przy kwocie bazowej 1.775,89 zł i wskaźniku 65,23% wyniosła 1158,41 zł w sytuacji, gdy podstawa wymiaru renty po podwyższeniu wskaźnikiem waloryzacji wynosiła od 01.06.2002r. - 1111,94 zł.

Pamiętać należy, że przeliczenia emerytury z uwzględnieniem nowej kwoty bazowej także do tzw. części stażowej świadczenia, ustalane w oparciu o art. 21 ust. 1 pkt 1, nie byłoby możliwe. Powyższą kwestię przesądziła uchwała Sądu Najwyższego z dnia 29 października 2002 r., sygn. akt (...) UZP 7/02 (OSNP 2003/2/242), z której wynika jednoznacznie, że przy przeliczeniu wysokości emerytury, w sytuacji gdy jej podstawę wymiaru stanowi podstawa wymiaru renty, nowa kwota bazowa, czyli kwota bazowa obowiązująca w dacie zgłoszenia wniosku o emeryturę, znajduje zastosowanie jedynie przy obliczeniu składnika emerytury wynoszącego 24% kwoty bazowej, to jest do tzw. części socjalnej emerytury.

Taki pogląd na zagadnienia ustalania podstawy wymiaru emerytury dla osoby, która wcześniej miała ustalone prawo do renty z tytułu niezdolności do pracy, wyraził Sąd Najwyższy także w wyroku z dnia 18 maja 2008, I BU 13/06 (OSNP 2008/13-14/201).

Przepis art. 53 ustawy, stanowiący o wysokości emerytury, określa ją jako 24% kwoty bazowej, o której mowa w art. 19, z zastrzeżeniem ust. 3 i 4, oraz po 1,3% podstawy jej wymiaru za każdy rok okresów składkowych i po 0,7% podstawy jej wymiaru za każdy rok okresów nieskładkowych. Od 1 lipca 2004r. do art. 53 zostały dodane ust. 3 – 5 odnoszące się wyłącznie do emerytury, której podstawę stanowi podstawa wymiaru świadczenia przewidzianego w art. 21 ust. 1 pkt 1 i ust. 2 ustawy o emeryturach i rentach. Zgodnie z tymi regulacjami przy ustalaniu emerytury dla osoby, która wcześniej miała ustalone prawo do renty z tytułu niezdolności do pracy (art. 21 ust. 1 pkt 1) lub wcześniej miała ustalone prawo do emerytury (art. 21 ust. 2 pkt 1) przyjmuje się kwotę bazową, którą ostatnio przyjęto do ustalenia podstawy wymiaru renty. Następnie tak obliczoną emeryturę podwyższa się przeprowadzając waloryzacje przypadające do dnia nabycia uprawnień do emerytury. Od powyższej zasady przewidziano jednak wyjątek. Zgodnie z przepisem art. 53 ust. 4 ustawy, jeżeli zainteresowany po nabyciu uprawnień do świadczenia, którego podstawę wymiaru wskazał za podstawę wymiaru emerytury, przez co najmniej 30 miesięcy podlegał ubezpieczeniu społecznemu lub ubezpieczeniom emerytalnemu lub rentowym, nie stosuje się przepisu art. 53 ust. 3 ustawy, co prowadzi do wniosku, że w takim przypadku zarówno część socjalną emerytury (tj. 24% kwoty bazowej), jak i część stażową ustala się na nowo, tj. oblicza się od kwoty bazowej obowiązującej w dniu złożenia wniosku o ponowną emeryturę. Odwołującej przyznano prawo do emerytury od (...), a więc przed dniem wejścia w życie powyższych zmian.

Z wyżej omówionych przyczyn nie ma podstaw prawnych do stosowania wskaźnika podstawy wymiaru świadczenia ustalonego dla renty. Ustalanie podstawy wymiaru emerytury, dokonane w oparciu o art. 21 ust. 1 pkt 2 w związku z art. 15 ust. 6 ustawy, było w stanie faktycznym niniejszej sprawy w pełni uzasadnione i korzystne dla odwołującej się.

Przeprowadzone postępowanie dowodowe wykazało natomiast, że organ rentowy, który nie dysponował dokumentami znajdującymi się w aktach osobowych odwołującej się z okresu jej zatrudnienia Gminnej Spółdzielni (...) w M. tj. za lata 1977-1979, nieprawidłowo ustalił wysokość świadczenia należnego odwołującej się. Jak wynika z wyliczeń dokonanych przez biegłą z zakresu rachunkowości i księgowości, emerytura wyliczona przy przyjęciu do obliczenia podstawy wymiaru wynagrodzeń z lat: 1966 – 1977, 1979-1982, 1988-1991 jest wyższa od ustalonej zaskarżoną decyzją. Co istotne, organ rentowy ostatecznie, nie wniósł zastrzeżeń do dokonanych przez biegłą wyliczeń.

Z tych wszystkich względów, Sąd na podstawie art. 477¹⁴ § 2 k.p.c., zmienił zaskarżoną decyzję w ten sposób, że przeliczył emeryturę odwołującego się od dnia 01.04.2013 r., poprzez wyliczenie świadczenia przy przyjęciu do obliczenia podstawy wymiaru wynagrodzeń z lat: 1966 – 1977, 1979-1982, 1988-1991 z zastosowaniem wskaźnika wysokości podstawy wymiaru emerytury w wysokości 72,72%. W pozostałym zakresie oddalił odwołanie na podstawie art. 477¹⁴ § 1 k.p.c..

Powyższe orzeczenie, w części oddalającej odwołanie zaskarżyła apelacją J. C. zarzucając mu naruszenie przepisów postępowania przez pominięcie przez Sąd zgłaszanych przez apelującą wniosków i tym samym błędne ustalenie stanu faktycznego w konkluzji wnosząc o uchylenie wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpatrzenia.

W uzasadnieniu apelacji J. C. wносиła o wyliczenie emerytury na podstawie renty tj. według wskaźnika wysokości podstawy wymiaru 87,50% wskazując, iż nabyła taki wskaźnik pobierając rentę inwalidzką oraz o wybór najkorzystniejszej wersji do naliczenia podstawy wymiaru emerytury.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje.

Apelacja jest bezzasadna i z tego powodu podlega oddaleniu.

W ocenie Sądu Apelacyjnego Sąd I instancji wydał trafne rozstrzygnięcie, które znajduje uzasadnienie w całokształcie okoliczności faktycznych sprawy oraz treści obowiązujących przepisów prawnych.

Odnosząc się w pierwszej kolejności do postawionego przez J. C. w apelacji zarzutu naruszenia przez sąd I instancji przepisów postępowania przez pominięcie zgłaszanych przez apelującą wniosków, Sąd Apelacyjny wskazuje, iż wobec niesprecyzowania tego zarzuty ani wprost ani też w jakikolwiek inny sposób w treści uzasadnienia apelacji zarzut ten, jako nie poddający się kontroli podlega pominięciu.

Przechodząc do postawionego zarzutu naruszenia prawa materialnego, który jak wynika z analizy treści apelacji, miałby polegać na niewłaściwym wyliczeniu przez organ rentowy wysokości emerytury dla ubezpieczonej poprzez przyjęcie do ustalenia jej wysokości za niskiego wskaźnika wysokości podstawy wymiaru, wskazać należy, iż w ocenie Sądu Apelacyjnego zarzut ten nie zasługuje na uwzględnienie jako chybiony.

Niespornym jest w sprawie, że ubezpieczona pobierała rentę inwalidzką, której podstawę wymiaru stanowił przeciętny miesięczny zarobek z 12 miesięcy tj. od 01.05.1982r. do 30.04.1983r. Wskaźnik wysokości podstawy wymiaru świadczenia po ubruttowaniu wyniósł 87,50%

Od dnia 28 stycznia 2003r. organ rentowy przyznał J. C. emeryturę, której wysokość została ustalona w oparciu 53 ust. 1 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych. Podstawę wymiaru świadczenia wyliczono w oparciu o wynagrodzenie z 20 lat kalendarzowych uzyskując wskaźnik wysokości podstawy wymiaru 65,23%. Do wyliczenia emerytury przyjęto kwotę bazową 1.775,89 zł. oraz uwzględniono 28 lat 2 miesiące okresów składkowych i 7 miesięcy okresów nieskładkowych. Obliczone w ten sposób świadczenie wyniosło 855,17 zł i było wyższe od pobieranej wcześniej renty, której wysokość wynosiła ostatnio 704,97zł. Decyzją z dnia 14.03.2003r. przeliczoną emeryturę przyjmując do podstawy wymiaru świadczenia wynagrodzenie za 2002r. zamiast wynagrodzenia za 2001r., co skutkowało podwyższeniem wwpw do 65,62%

Ubezpieczona zarówno w toku postępowania przed sądem pierwszej instancji jak i w apelacji domagała się wyliczenia wysokości emerytury z uwzględnieniem wskaźnika wysokości podstawy wymiaru 87,50% podkreślając, iż „nabyła prawo” do wskaźnika w tej wysokości.

Stanowisko skarżącej jest błędne. Jak słusznie wskazał Sąd I instancji emerytura obliczona według wariantu wynikającego z art. 21 ust. 1 pkt 2 w związku z art. 15 ust. 6 ustawy - pomimo niższego wskaźnika wysokości podstawy wymiaru - była wyższa, a więc korzystniejsza dla odwołującej się, niż przy zastosowaniu wariantu określonego w art. 21 ust. 1 pkt 1 ustawy, gdyż przy ustalaniu wysokości wszystkich jej składników uwzględniono kwotę bazową obowiązującą w dacie przyznania prawa do emerytury, wyższą niż w dacie przyznania renty. Podstawa wymiaru emerytury przy kwocie bazowej 1.775,89 zł (aktualnej na dzień przyznania emerytury) i wskaźniku 65,23% (a więc niższym niż zastosowany do wyliczenia renty, który wynosił 87,50%) wyniosła 1158,41 zł w sytuacji, gdy podstawa wymiaru renty po podwyższeniu wskaźnikiem waloryzacji, (który należy odróżniać od wskaźnika wysokości podstawy wymiaru) wynosiła od 01.06.2002r. - 1111,94 zł.

Sąd Okręgowy odniósł się także do przedstawionego w odwołaniu żądania ubezpieczonej wyliczenia wysokości emerytury z uwzględnieniem 10-lecia z lat 1966-1975. W uzasadnieniu słusznie wskazano, iż w świetle regulacji zawartej w art. 111 ust. 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych do podstawy wymiaru emerytury wnioskodawczyni nie można przyjąć zarobków z lat 1966-1975, gdyż - z uwagi

na przyznanie jej prawa do emerytury od 2003 r. - ostatnie 20-lecie, z którego można przyjąć wynagrodzenia z kolejnych 10 lat stanowiące podstawę wymiaru składek na ubezpieczenie społeczne, to lata 1983-2002. Tak więc 10-lecie wskazane przez wnioskodawczynię tj. lata 1966-1975 nie mieści się we wskazanym 20-leciu lat 1983-2002.

Uznać więc należy, że najkorzystniejszym dla ubezpieczonej wariantem było przyjęcie do wyliczenia wysokości podstawy wymiaru emerytury wynagrodzenia z 20 lat kalendarzowych, wybranych z całego okresu podlegania ubezpieczeniu, na podstawie art. 15 ust. 6 ustawy.

Mając powyższe na uwadze Sąd Apelacyjny doszedł do przekonania, że przedstawione w apelacji zarzuty i żądania nie znajdują usprawiedliwienia w obowiązujących przepisach prawa, zaś rozstrzygnięcie Sądu I instancji jest w całości prawidłowe. W tej sytuacji, na podstawie art. 385 kpc, apelacja podlegała oddaleniu.